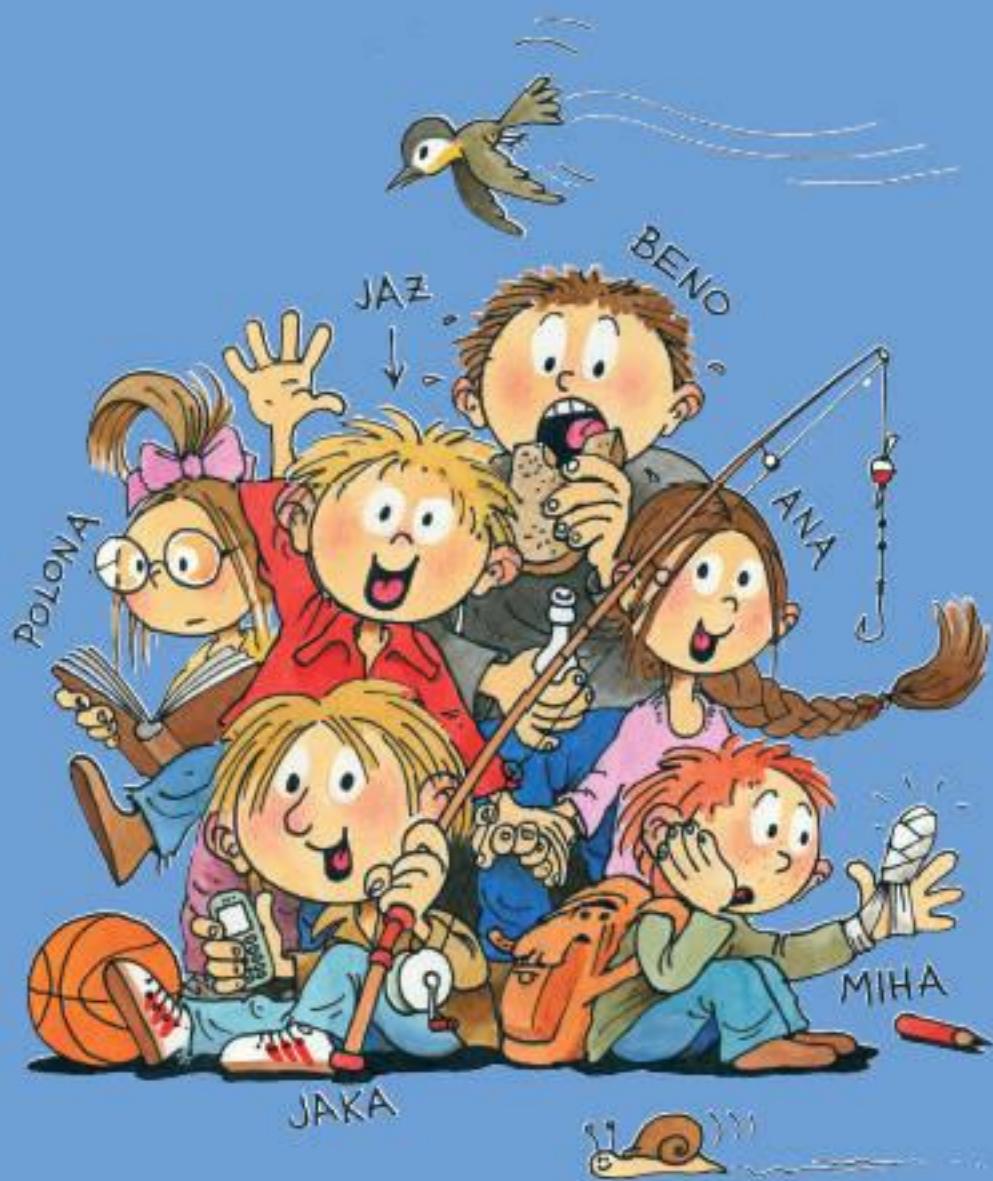

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3. A

Ilustriral Samo Jenčič

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3.A

Ilustriral Samo Jenčič

Jaka je vsega kriv

Danes je poseben dan, ker pišemo kontrolno nalogu. Med odmorom smo se zato malo manj pretepali. Samo Miha je krvavel iz počene ustnice. Ampak to v bistvu ne šteje. Miha skoraj vsak dan krvavi, čeprav ponavadi iz nosa.

Zaradi njega se celo tovarišica ne razburja. Miha se namreč včasih potolče kar sam od sebe.

Ko je tovarišica razdelila naloge, sem se najprej zelo prestrašil. Nikakor nisem mogel najti svojega plonk listka. Potem sem se spomnil, da sem ga pozabil doma. Na žalost mi tudi Beno ni mogel pomagati. Beno je moj sosed v klopi. On zelo rad jé. Tik pred začetkom ure je zmazal še posebej masten sendvič. Zato si je moral umiti roke. Smola je v tem, da Beno ne piše plonkcev. Pomembne reči si zapiše na roke.

Nekaj časa sva žalostno gledala njegove čiste dlani. Potem sva še malo kukala skozi okno.

Opazovala sva drevesa in se potihem prepirala, kdo bi prvi splezal do vrha hrasta. Tako čas hitreje mine, če pri kontrolni nalogi ne znaš.

Tudi drugače imava raje naravo kot slovenčino. Pogosto greva v gozd in s fračami plašiva veverice.

Tovarišica je videla, da nič ne piševa. Vprašala je, če bova že oddala. Rekla sva, da samo premišljujeva. Ampak premišljevanje ni veliko pomagalo. Raje bi imela plonk listke.

Vprašanja so se nama zdela veliko pretežka. Na niti eno nisva znala odgovoriti. Še tega nisva vedela, kdo je bil največji slovenski pesnik. Jaz sem prišepnil Benu, da so bili po mojem vsi bolj majhni. Tako sem sklepal, ker so majhne tudi njihove slike v knjigi.

Beno je odkimal z glavo in me zmerjal z bedakom. Ampak to sploh ni res. Sem kvečjemu rahlo nespameten. Zaradi takih žalitev se ponavadi zelo razjezem. Ker naju je začela tovarišica pozorno opazovati, mu nisem mogel nič reči. Zato sem ga uščipnil. Glasno je zatulil. Vsi sošolci so se začeli smejati. Celo Polona, ki je piflarka in zato nosi očala.

Tovarišica je zahtevala, naj se takoj nehava grdo obnašati. Ubogala sva jo. Šele ko se je obrnila stran, sva ji pokazala osle. Bena sem vprašal, če mogoče on ve, kdo je bil največji slovenski pesnik. Rekel je, da ga ima na koncu jezika. Žal ga ni mogel spraviti dol. Za vsak primer sem mu še jaz jezik malo potegnil ven. Zelo sem napenjal oči, a največjega slovenskega pesnika tudi jaz nisem našel.

Na srečo v sosednji klopi sedi Jaka. Njega imamo vsi zelo radi. Najraje ga imamo, kadar sneži. Takrat se obvezno kepamo. Ker ima Jaka zelo veliko glavo, je odlična tarča.

O slovenščini tudi Jaka nima pojma. Ima pa skoraj vedno s seboj ribiško palico. Kot že velikokrat

prej, je kontrolno nalogo obesil na trnek. Potem jo je skozi okno spustil nadstropje niže. Tam je učilnica njegovega starejšega brata. On hodi že v šesti razred in gotovo ve, kdo je bil največji slovenski pesnik. Jaka pravi, da je njegov brat tako pameten, ker že tretje leto hodi v šesti razred. Nekaterih stvari se je že zares dobro naučil.

Nekaj časa smo čakali, da dobimo rešeno kontrolno nalogu nazaj. Beno je dvignil roko in

vprašal tovarišico, če lahko pojé še en sendvič. Ni mu dovolila. Potem je še enkrat dvignil roko in se opravičil, da ni ponudil tudi njej. Tovarišica se je živčno zahihitala in odmahnila z roko.

Še jaz sem dvignil roko. Tovarišica je vprašala, kaj je že spet. Bila je že malo jezna in je dobila rdeč obraz. Rekel sem, da to ni poštено. Benu bi morala dovoliti, da se najé. Drugače mu kruli po želodcu in me moti pri reševanju kontrolne naloge. Tovarišica je zasikala, naj utihnem. Ustnice so se ji začele že

zelo tresti. Kadar se ji ustnice tako tresejo, začne ponavadi kmalu kričati.

Zato je še Jaka vprašal, če lahko vsaj on kaj malega prigrizne. Tovarišica se je res začela dreti. Rekla je, da nas bo vse za ušesa. Zelo smo se zabavali. Tako nam je čas kar hitro minil.

Končno je začela Jakova ribiška palica trzati. Njegov brat je rešil nalogu in jo poslal nazaj. Jaka je previdno navil vrvico. Na trnku je poleg kontrolne naloge viselo še nekaj. Bilo je črno in dlakavo.

Na otip je bilo mehko. Mislili smo, da je cunja. Vrgli smo jo nazaj skozi okno.

Šele kasneje smo izvedeli, da smo spotoma na trnek ujeli tudi lasuljo gospoda Fiča. Gospod Fič Jakovega brata uči zgodovino. Ker je zaradi nas ostal brez las, gaje v glavo zelo zeblo. Po pouku je lasuljo našel pred vhodom v šolo. Komaj jo je prepoznal. Smola je bila ta, da so jo pred njim našli že prvošolčki. Nekaj časa so jo brcali, ker so hoteli igrati nogomet in niso imeli boljše žoge.

Gospod Fič je bil zaradi uničene lasulje zelo žalosten. Ampak kriv je bil sam. Bo vsaj vedel za drugič in bo lasuljo bolje prilepil ali pribil.

No, Jaka je Benu in meni posodil svojo kontrolno nalogu. Čisto vse nama je uspelo prepisati, še preden je tovarišica pobrala kontrolke. Na srečo sedimo v zadnji klopi. Na tablo se malo slabše vidi, a je prepisovanje pri kontrolkah lažje.

Naslednji dan nas je tovarišica vse tri zelo okregala. Najprej naših odgovorov sploh ni razumela. Šele učitelj telovadbe ji je povedal, da smo Jaka, Beno in jaz pisali o najvišjih slovenskih košarkarjih. Slovenskih pesnikov nismo niti omenili.

Jakov brat nas je dobro potegnil.

Tovarišica je rekla, da se ne bi smeli tako norčevati iz umetnosti, in nam dala ukore.

Beno je bil zaradi tega slabe volje. Med odmorom sploh ni mogel jesti, ker je izgubil apetit.

Potolažil sem ga, da ni njegova krivda.

Strinjala sva se, da je vsega kriv Jaka. On bi moral biti edini kaznovan. Kaj pa se to pravi – takšna oprema za kontrolno nalogu iz slovenštine? Ribiška palica namesto plonk listka?

Z Benom bova po šoli Jako dobro premikastila. Upam samo, da njegovega brata ne bo v bližini. Ker že tretje leto hodi v šesti razred, je postal zelo močan. Ne, z Benom ne bova nič tvegala. Jako bova počakala na samem.

Kdo je bil največji slovenski pesnik, pa še vedno ne vemo.

OPOZORILO!

V knjigi so opisi jezikanja, plonkanja, pretepanja in drugih oblik neprimernega vedenja. Več neodvisnih strokovnjakov jo je označilo za povsem nevzgojno. Če jo bere k lumperijam nagnjena oseba, so možni nepredvideni zapleti. Branje na lastno odgovornost!

ISBN 961-91508-9-9

9 789619 150894

Tomo Kočar

SPET LUMPI IZ 3.A

Ilustriral Samo Jendić

Tomo Kočar

SPET LUMPI IZ 3.A

Ilustriral Samo Jenčič

MAJHEN TRAPAST PES

Zadnjič je Benu na tla padel sendvič. A to ni tisto najbolj zanimivo, čeprav se Benu kaj takega res poredko zgodi.

Ko se je sklonil in poskušal rešiti vsaj zgornjo polovico sendviča, je nanj skočil pes. Na sendvič. Ne na Bena.

Vse je pogoltnil naenkrat. Hrana mu je bila očitno všeč. Jaki in meni pa je bil všeč pes. Jaka je pripomnil, da bi bilo lepo fino imeti takega psa.

Naši starši so proti živalim v stanovanju. Glede tega so zelo strogi, čeprav se dajo drugače prepričati v vsako neumnost.

Zanimalo me je, čigav je pravzaprav tale pes. Če ga lastnik zelo pogreša, bi nam lahko dal nagrado.

Benu se je zdel predlog dober. Z nagrado bi kupil nov sendvič. Jaka je imel še boljšega. Če bi bila nagrada velika, bi si lahko kupili svojega psa. Imeli bi ga na terasi, kot v nekem filmu, in nikomur ne bi povedali. Z njim bi lahko počeli same zanimive reči.

Tačas sem ugotovil, da pes nima ovratnice. To je pomenilo, da se je izgubil. Ali pa je izgubil ovratnico. V obeh primerih smo bili na istem. Lastnika nismo mogli odkriti.

To je najbolj razveselilo Jako. Rekel je, da je potem pes naš. Ne bo nam treba čakati na nagrado in kupovati drugega. Samo še domov ga moramo odpeljati in skriti na teraso.

Beno je bil proti. Skrbelo ga je, kaj bomo s psom potem.

Jaz sem rekел, da že kaj. Psi znajo ogromno različnih reči. Z njim bi lahko, na primer, lovili zločince.

Jaki se je pes zdel premajhen za policijskega.
Rekel sem, da je to mogoče maska, da ga lopovi ne
prepoznaajo.

Beno je pripomnil, da tale pes ne bi mogel
postati policijski niti s kapo in z loparjem. Policijski
psi so vendar pametni, ta pa samo maha z repom in
kaže jezik. To nas je spomnilo, da bi morali
preizkusiti, kaj naš pes sploh zna.

Beno mu je rekel, naj da tačko. Nič.

Jaz sem mu rekel, naj da glas. Tudi nič.

Jaka mu je rekel, naj sede. To je znal. Ampak
sedel je tudi že prej. Mislim, preden mu je tako
ukazal Jaka. 2

Kmalu smo ugotovili še, da se pes ne zna narediti mrtvega, da ne skače v zrak, da ne prinese palice nazaj in da tudi ničesar drugega ne zna. Jaz sem ga sicer še vedno zagovarjal. Mogoče je pa dober pri odkrivanju mamil. Ali pa pri lovnu na bančne roparje. Ampak tudi meni se je zdelo, da je pes v bistvu precej trapast.

To nam ni vzelo poguma. Ga moramo pač zdresirati.

Odločili smo se, da ga bomo najprej naučili delati se mrtvega, ker se nam je zdelo še najlažje. Z Jako sva ga poskusila prekucniti na tla. Ni pustil. Vsakič se je izmaknil.

Beno je rekel, da sva bedaka, ker se psov sploh ne dresira tako. Vse jim je treba pokazati.

Poskusili smo še tako. Jaz sem vpil: Mrtev! Mrtev!, Jaka pa se je metal na tla. Pes nas je še kar gledal in migal z repom. Potem sva z Jako zamenjala in sem se jaz metal po tleh. Še kar nič.

Ko je prišel na vrsto Beno, se je lopnil po glavi. Spomnil se je namreč, kaj je narobe. Psu bi morali najprej dati ime. Šele tako bo vedel, da govorimo njemu.

Naslednjih nekaj minut smo se prepirali, kako naj bo psu ime. Jaka mu je hotel dati ime Črnko,

čeprav pes sploh ni bil črn. Beno je predlagal ime Ham. Najbrž zaradi sendviča. Jaz sem navijal za Reksa. Policijskim psom je namreč vedno ime Reks.

Ker se nismo mogli dogovoriti, smo glasovali. Vsako ime je dobilo en glas in je bilo neodločeno. Ker glasovanje ni pomagalo, smo se stepli. Tudi to je bilo neodločeno.

Na koncu smo se dogovorili, da bomo psa klicali kar Pes. On nas je tačas še kar gledal in nam kazal jezik.

Odločili smo se, da bomo psu pokazali drug trik. 3 Beno je Jaki metal palico, Jaka pa je po vseh

Štirih tekel za njo in jo med zobmi nosil nazaj.
Ampak pes se kar ni in ni hotel naučiti. 4

Takrat je mimo prišel Gašper. On je hišnikov sin in stanuje v šoli. Vprašal nas je, kaj počnemo.

Razložili smo mu, da dresiramo psa, a nam ne gre najbolje. Kot kaže, smo našli zelo trapaste-ga psa. Ničesar si ne zapomni.

Začel se nam je režati in rekel, naj raje pogledamo sebe. Od vsega valjanja po tleh smo bili zelo umazani. Gašper je rekel, da će kdo, smo trapasti videti mi. Jako je to užalilo. Zagrozil je Gašperju, da ga bo čez noč zaprl na teraso skupaj s Črnkom. Bo že videl, kdo je trapast! Beno in jaz sva

zaradi Črnka, ki se nama zdi res grozno ime, takoj skočila nanj.

Ko smo se nehali pretepati, smo presenečeni opazili, da se Gašper s psom zelo dobro razume. Znal mu je že dati tačko in pomežikniti. Nismo vedeli, da imamo za sošolca tako dobrega dreserja.

Gašper je pojasnil, da že dolgo razmišlja o nakupu psa. Celo nekaj knjig o pasjereji je že prebral. Tudi to je bilo čudno. Gašperja si nikakor nismo mogli predstavljati s knjigo.

Predlagal nam je, da psa pustimo njemu. Na dvorišču je zanj dovolj prostora in vsak dan bi ga lahko obiskali. Sploh zdaj, ko se bo spet začela šola.

Zamisel se nam sploh ni zdela napačna. Pes je torej ostal pri Gašperju, jaz pa se po dolgem času spet veselim šole. Zdaj, ko je tam Reks, bi imel pouk najraje še ob sobotah.

OPOZORILO!

Saj to ni res! Nezaslišano! Škandal!
Da lahko komu kaj takega sploh pride
na misel! Skrajno nevzgojno! To knjigo
bi morali prepovedati!

Bili ste opozorjeni.

ISBN 961-91508-9-9

9 789619 150894

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3.A IN LUMPI IZ 3.B

Ilustriral Samo Jenčić

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3. A IN LUMPI IZ 3. B

Ilustriral Samo Jencic

MODELARJI

Z Jako sva se vpisala k modelarskemu krožku. Malo zato, ker naju take reči zanimajo, malo zaradi ravnatelja.

Rekel je namreč, da morava svojo energijo porabiti za kaj bolj koristnega, kot je razbijanje šip, sestavljanje pihalnikov in mašenje umivalnikov.

Če ne, bodo morali spet priti starši in bo joj.

Tako sva skupaj z drugimi, tudi z Jurcem in s Tonijem iz b, ki sta bila tudi kazensko, popoldne sestavljala modelčke letal. Učitelj je razdelil deščice in stiropor in elastiko in propelerje in koleščke in načrte.

Zdalo se je čisto preprosto.

Zato je Jaka takoj dodal nekaj izboljšav. Iz letvic sva naredila ogrodje in podaljšala elastiko. V petih minutah sva imela orjaško fračo.

Ko je šel učitelj malo ven, sva dobila priložnost za preizkus. Že prvo kolesce je iz zadnje klopi zadelo koš za smeti pri vhodu. Drugo je šlo v Tonija, ker je rekел, da si ne upava.

Potem sva morala v zaklon, saj je tudi Jurc sestavil fračo. Pod klopoj sva v svojo nastavila posodico s tinto in jo poskusila izstreliti. Na žalost elastika ni zdržala in s tintno bombo ni bilo nič.

Toniju in Jurcu sva ostala prepuščena na milost in nemilost.

Takrat se je vrnil učitelj.

Toni je rekel, da bova že dobila svoje. Jurc se je režal, ker s počeno elastiko nisva imela več niti možnosti za letalo.

Podrla sta svojo fračo in nadaljevala z delom.

Takrat sva se z Jako spomnila, da bodo na koncu modelčki ocenjeni. Če letalo ne bo dovolj dobro, bo imel ravnatelj spet pripombe.

Nujno sva potrebovala novo elastiko.

Ampak učitelj bi seveda hotel vedeti, kaj sva naredila s prejšnjo. In nikakor mu nisva imela namena povedati, da sva prejšnjo uničila na frači.

Potem sem se spomnil, da so v nekem filmu naredili odlične elastike iz ženskih nogavic. Res škoda, ker pri modelarskem krožku ni punc.

Ko sva tuhtala, kje dobiti kaj gumijastega, sva se spomnila na kosilo. Sir na makaronih se je super vlekel. Mogoče bi delovalo.

Prosil sem učitelja, če grem lahko na stranišče, in stekel v šolsko kuhinjo. Na srečo sem naletel na najbolj prijazno kuharico, tisto z velikim trebuhom in brki. Z veseljem mi je iz lonca z ostanki postrgala nekaj sira in dodala še nekaj kosov prepečenca.

Je rekla, da sam sir ni zdrav.

Jaka je iz preostalih delov že skoraj sestavil letalo. Samo še na propeler sva morala naviti sir in sprožiti.

Bilo je še bolje, kot sva pričakovala. Letalo je poletelo s klopi in se zabilo naravnost v Jurca.

Ko sta se bejevca obrnila in naju hotela napasti, je učitelj zagrmel, da takoj mir. Razočarana sta nama morala vrniti letalo. Oziroma tisto, kar je poletelo do njiju.

Očitno je trup zletel tako hitro, da ga krila niso mogla dohajati in so odpadla med potjo.

Nič za to, sva prilepila kar dva kosa prepečenca.

Potem sva opazila, da se je ukrivil tudi trup. Ali so bile letvice pretanke ali pa sir premočan.

Bosta že dobila svoje, je rekel Toni. Kar poskusita narediti letalo s krivim trupom, se je zarežal Jurc.

Jaka je prosil učitelja, če gre lahko na strnišče. Čez pet minut se je vrnil s kosom ogrske salame. Kuharica je tudi njemu dala nekaj prepečenca. In še malo gorčice za povrh.

Je rekla, da sama salama ni zdrava.

Mogoče res ni zdrava, a bilaje precej močnejša od lesenih letvic in imela je res dobro aerodinamiko.

Je pa res, da je sir veliko težje potegniti skozi. Kdor misli, da je žaganje lesenih deščic težavno, naj kar poskusi izdolbsti ogrsko.

Pred poskusnim poletom nisva hotela tvegati, zato sva še enkrat pregledala navodila.

Dobro, da sva jih, ker sva opazila, da bi morala pritrditi še kolesca.

Ampak kje naj jih iščeva?

Celo Toni je pripomnil, da najino letalo nima koleščkov. In še zaudarja. Jurc se je samo bebasto režal.

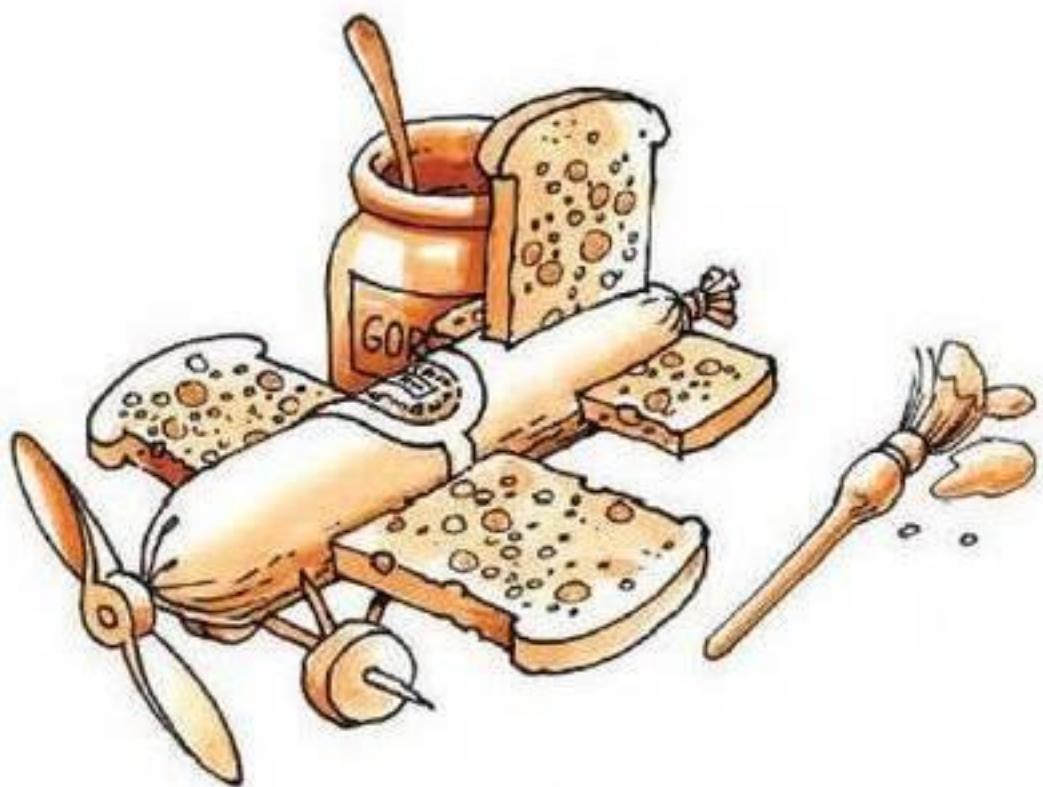
Ni mi preostalo drugega, kot spet prositi, če grem lahko na stranišče. Učitelj je zagodrnjal, naj se z Jako raje presedeva.

Očitno je zadaj preprih in sva si prehladila mehur.

Iz kuhinje sem se vrnil z nekaj rezinami kumaric in z zobotrebci. Od prvotnih delov, ki nama jih je dal učitelj, sva obdržala samo propeler.

Vse drugo je bilo iz užitnih materialov.

Letalo sva sestavila do konca, ko je učitelj začel ocenjevanje. Res sreča, da sva imela še nekaj gorčice in sva ga lahko na hitro še prebarvala v vojaške odtenke. Videti je bilo kot pravi lovec, samo

da malo bolj lepljivo. Učitelj ga je pohvalil.

Šele po pristanku je opazil, iz česa je narejeno.
Takoj naju je z letalom vred poslal k ravnatelju.

Tudi ravnatelj najprej ni bil posebno navdušen.
Ogledoval in ovohaval je nadin izdelek in nato še naju
in zraven veliko vzdihoval. Potem je rekel, naj malo
počakava in odšel iz pisarne.

Pričakovala sva, da se bo vrnil s kakšnimi
posebno velikimi ukori, a je s seboj pripeljal samo
tovarišico za gospodinjstvo. Dolgo sta se vrtela
okrog letala na mizi in nekaj mrmrala.

Potem sva dobila kazen, ki je tudi naju pre-
senetila.

Odslej nama z Jako ni več treba hoditi k modelarjem. Sva pa naslednjo soboto prijavljena na tekmovanje najzabavnejših sendvičev.

Učiteljica gospodinjstva pravi, da sva zelo nadarjena. Prava umetnika.

Mogoče prideva še na televizijo.

OPOZORILO!

**Saj to ni res! Nezaslišane! Škandal!
Da labko komu kaj takega sploh
pride na misel! Skrajno nevzgojno!
To knjigo bi morali prepovedati!**

Bili ste opozorjeni.

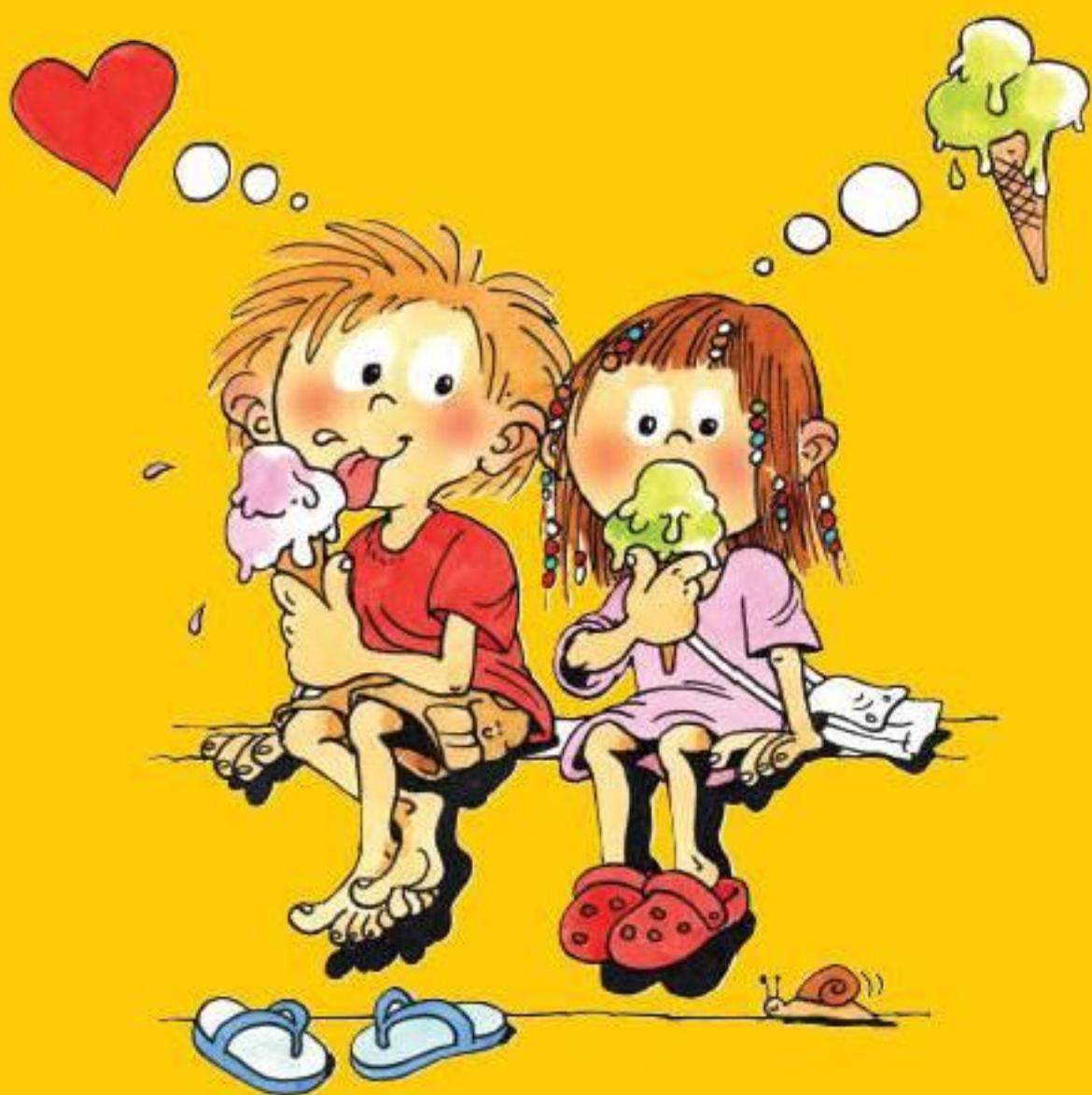
ISBN 978-961-91870-5-0

9 789619 187050

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3. A SO ROMANTIČNI

Ilustriral Samo Jencic

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3.A SO ROMANTIČNI

Ilustriral Samo Jenčič

POROKA

Zadnjič sem imel poroko. Ne svoje, saj hodim šele v tretji a. Poročil se je bratranec mojega očija, jaz sem bil le povabljen.

Pravzaprav tudi to ne, a sem splezal na mizo in vpil, da hočem tudi jaz na poroko, če ne, bom ostal gor in vpil, zato sta mami in oči popustila. V bistvu imata srečo, da je moj bratec še premlad in sta vsaj njega pustila babici v varstvo. Toda kmalu bova plezala skupaj.

Izbira darila je prinesla nove težave. Mami je predlagala kaj praktičnega, za v kuhinjo. Oči je predlagal kaj praktičnega, za v avto. Jaz sem predlagal čokoladno jajce. Tako dobiš nekaj sladkega in igracko. Dvoje v enim.

Potem se je mami spomnila vase tete Vande. To je velika in zelo zelo lepa vaza, ki jo je mami dobila za rojstni dan. Saj bi jo rada obdržala, a v stanovanju zanjo ni prostora.

Teta Vanda je to vazo pred leti dobila od prababice ob obletnici in bi jo rade volje zadržala, ker je res velika in zelo zelo lepa, ampak v hiši ni imela prostora zanjo. In prababica jo je tudi nekoč, že dolgo dolgo nazaj, dobila za darilo, nihče se ne spomni, zakaj, ampak bi jo gotovo z veseljem zadržala, pa tudi ona ni imela prostora zanjo.

Nato je mami dva dni tarnala, da nima nobene obleke, čeprav jih ima polne omare. Oči je dva dni preklinjal, da so se vse hlače skrčile, čeprav se je v resnici on zredil. Jaz sem se do zadnje minute igral s kockami, ker sem si zamislil krasno pomorsko bitko in sem jo moral nujno preizkusiti.

Ko smo se vendarle oblekli in nato še preoblekli, ker se je zgodila manjša nesreča, ampak nisem jaz kriv, ker pomorske bitke brez vode res ne more biti, voda iz pipe pa ni posebej podobna morski, če ne daš vanjo vsaj par kapljic črnila, smo se le odpravili.

Seveda smo bili že zelo pozni.

Oči je po poti rekel, da bomo nadomestili tako, da bomo prej šli. Toda mami je rekla, ne, naj mu ne pride na misel, ker ona dobro ve, da je zvečer tekma, in naj kar lepo pozabi nanjo, ker so prvi na vrsti sorodniki, sploh se pa bratranec ženi šele tretjič, tekme pa so kar naprej.

Na Gradu smo komaj našli parkirno mesto in zamudili začetek poroke. Zato smo morali stati čisto zadaj v dvorani, kjer se ni dobro videlo. Tako nismo takoj ugotovili, da smo na napačni poroki.

Naša ženina in nevesto smo ujeli šele na stopnišču. Ravno prav, da smo jima v glavo vrgli nekaj riža in dali darilo.

Ženin se je pošalil, da upa, da nista dobila še ene vase. Potem je videl, kako kislo se je nasmehnil oči, in tega ni več omenjal. Zavitek je dal v prtljažnik, kjer je bilo še več podobnih.

Skupaj smo se odpeljali proti gostilni, kjer nas je čakalo kosilo. Za mizo sem moral sedeti z dvema fantoma in svetlolaso deklico.

Prvi fant je povedal, da trenira judo, in mi predlagal, da mi pokaže nekaj metov. Drugi fant je pokazal, kako se lahko juha precedi skozi nos. Deklica je imela šele pet let in me je vprašala, če bi bil njen fant.

Bilo mi je zelo nerodno in nisem vedel, kaj bi. Na srečo je ravno takrat nevesta prevrnila steklenico rdečega vina ženinu v naročje in sem se lahko izmuznil z nekaj piščančjimi bedri.

Za gostilno sem lahko v miru glodal kosilo,
dokler me ni našel ženin, ki je bil že zelo vesel, čeprav
je moral praznične hlače zamenjati s spodnjim delom
trenirke.

Rekel je, da se moramo vsi vmiti, ker bo zdaj ples.

Vrnil sem se za mizo in gledal poročni valček. Res je bilo zanimivo. Nevesta se je kar naprej motila in hihitala, ženinu pa so hlače lezle dol. Kmalu se jima je pridružilo več parov in svetlolasa deklica je predlagala, da se zavrtiva še midva.

Spet sem vzel nekaj bedrc in pobegnil. Mir sem našel šele na moškem stranišču, kjer se jih je skrivalo še nekaj. Nekateri so skrivaj kadili, drugi so se menili o večerni tekmi.

Spet nas je ženin, ki si je medtem hlače prepasal z vrvico, nagnal nazaj.

Ples je bil že zelo divji. Glavni je bil moj oči, ki je snel kravato in poskakoval po celi sobi. Mami je sedela v kotu in zavijala z očmi. Svetlolasa deklica je stekla k meni in skril sem se pod mizo. Tam sem se zaletel v dva fanta. Tisti z judom je metal tistega z rezanci. Ampak je ravno nehal in planil name.

Nisem imel časa razlagati, da se na judo ne spoznam, zato sem ga raje brcnil v nos in pobegnil.

Planil je za menoj, se zapletel v prt in prevrnil deklico. Priteklo je nekaj ljudi. Zadeve se so zapletale. Sama sreča, da je mami med tem očja zvlekla s plesišča, naju oba posadila v avto in odpeljala domov. Sicer bi se lahko zgodilo marsikaj.

Domov smo se tako vrnili ravno prav za tekmo. Ampak oči je že prej zasmrčal. Meni je bilo najbolj žal, ker nismo počakali na torto. Ne toliko zaradi lakote, saj sem odnesel kar nekaj bedrc, kot zaradi zabave, ki sta jo vesela ženin in nevesta gotovo naredila z rezanjem. Mami me je zaradi mastnih žepov sicer okregala, pa tudi z očijem se bo še pomenila, ampak v bistvu je bilo kar v redu.

Komaj čakam, da se očijev bratranec spet oženi.

Pozor!

**Besedila v knjigi vsebujejo torte,
sladolede, čokolado, cvetni prah
in druge nevarne snovi. Oseke z
alergijami ali odvečnimi kilogrami
naj se pred uporabo posvetujejo z
ustreznim strokovnjakom.**

ISBN 978-961-01-670-6-7

9 78961 0167067

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3. A SE NE DAJO

Ilustrirai Samo Jenčić

Tomo Kočar

LUMPI IZ 3. A SE NE DAJO

Ilustriral Samo Jenčič

NADOMEŠČANJE

Šolsko leto je šlo h koncu in naša tovarišica je spet dobila manjši živčni zlom. Nič hudega, ker smo že navajeni. V takih primerih dobimo nadomeščanje.

Namesto nje mora kdo drug poskrbeti, da se ne pretepamo preveč. Če ostane kaj časa, se tudi učimo. Do sedaj smo spoznali že skoraj vse učitelje in učiteljice naše šole, saj noben ne pride k nam več kot enkrat. Zadnjic je prišel na vrsto učitelj kemije, ki mu

v višjih razredih zaradi frizure pravijo Frankenštajn.

V razred je prinesel nekaj steklenic in jih previdno postavil na pult pred tablo. Ker smo o teh steklenicah že veliko slišali, smo nehali metati aviončke in takoj sedli na svoja mesta.

Bilo je zelo napeto.

Frankenštajn je najprej vprašal, kaj bi morali imeti po urniku. Polona, ki je največja piflarka, je rekla, da slovnico.

Frankenštajn je nato vprašal, če bi imeli raje kaj drugega, ker o slovnici nima pojma. S to izjavo nam je, čeprav ima res grozno frizuro, takoj postal simpatičen. Razen, seveda, Poloni.

Dvignila je roko in povedala, da takega pristopa ne odobrava. Učitelji bi morali biti učencem za vzor. Če slučajno česa ne vedo, morajo to nadoknaditi s strokovnim gradivom.

Sploh pa lahko vse o slovnici vpraša kar njo.

Frankenštajn je namesto tega predlagal glasovanje. Bi imeli raje slovnico ali bi naredili nekaj kemijskih poskusov?

Poskusi so zmagali dvaindvajset proti ena.

Frankenštajn je potem vprašal, če vemo, iz česa izdelujejo sponke za papir. Polona je rekla, da iz železa.

Potem je vprašal, če vemo, kako se pridobiva železo. Polona je rekla, da iz rude. Hotela je še razložiti nekaj o rudnikih in velikih pečeh in kaj vem kaj še, a jo je Frankenštajn ustavil.

Gašperja je prosil za sponko za papir in vprašal, če nas zanima, kakšna je bila ruda, iz katere so jo naredili.

Vsi smo pokimali, ker se nam je zdelo, da bodo zdaj prišle na vrsto tekočine, ki jih je prinesel s seboj.

Res je nekaj natočil v kozarec in noter vrgel sponko.

Najprej se ni zgodilo nič, potem pa je Simona,

ki sedi v prvi klopi, zavpila, da vidi mehurčke. Gašper, ki tudi sedi bolj spredaj, je povedal, da smrdijo.

Frankenštajn ga je prijazno popravil, da v kemiji nič ne smrди. Ima samo rahlo neprijeten vonj.

V zadnjih klopeh na žalost nismo kaj dosti videli, zato smo hoteli bližje. Ampak Frankenštajn ni pustil. Je rekel, da bo prinesel poskus pokazat vsakemu posebej. Tekočina, v kateri je ležala sponka, je dobivala zelenkasto barvo in vse skupaj se je zdelo čedalje bolj zanimivo.

Polona je vprašala, če bi se to dalo zapisati čim bolj znanstveno, da bi se lahko potem doma v miru napiflala.

Frankenštajn je samo zamahnil z roko. Na žalost s tisto, v kateri je držal kozarec. Malo je pljusknilo po Uroševem zvezku in tudi iz njega se je malo pokadilo.

Frankenštajn je potem rekel ops, in da ni nič groznega, le Uroša mora opozoriti, naj zvezka nikar ne daje v usta.

Sponka je medtem skoraj izginila. Gašper je vprašal, kdaj jo bo dobil nazaj.

Frankenštajn se je v zadregi popraskal po glavi in dobil še bolj grozno frizuro. Iz kozarca se je spet polilo, ampak na srečo samo po tleh in se bo s tistim ukvarjala snažilka.

Uroš je vprašal, kaj je v drugih steklenicah. Ker, če so tudi poskusi, lahko kar nadaljujemo. Zaradi zvezka pa nič ne zameri. Je bil itak že skoraj poln.

Simona je vzela eno od steklenic, na kateri je pisalo **MANIJAK** ali nekaj podobnega. Frankenštajn jo je opozoril, naj pusti steklenico in se vrne na svoje mesto. Jaka je skočil pokonci, da bi Simoni pomagal vrniti steklenico nazaj.

Tudi njega je **MANIJAK** zelo zanimal. Frankenštajn ga je poskusil ustaviti. Ampak v eni roki je še

vedno držal kozarec s sponko, ki se je spremenila v nekakšno blato, z drugo pa je moral odrivati mene, ki sem poskušal noter na vsak način vreči svojo radirko, ker me je zanimalo, če je tudi iz rude in ali bo smrdelo.

Nekdo je začel kričati in nekdo drug je nekomu stopil na roko. Polona je še vedno hotela izvedeti, kakšen poskus pravzaprav delamo in ali bomo pisali tudi kontrolko.

Naenkrat so po zraku začeli leteti različni predmeti in Frankenštajn se je moral zelo potruditi.

da je zaščitil svoje steklenice. Kljub temu je prišlo do manjše nezgode in po razredu se je začel valiti bel dim. Frankeštajn je zavpil, da brez panike, ker se mu to kar naprej dogaja, in naj lepo zapustimo razred in vmes čim manj dihamo.

Na hodniku sta nas že pričakovala ravnatelj in hišnik. Rekla sta, da je nadomeščanja konec in naj se v šolo vrnemo šele naslednji dan.

Ne vem, kdo nas bo učil takrat, a nadomeščanja se že zdaj veselim.

Pozor!

Trdoživi kot plevel. Prismojeni kot
na štedilniku pozabljena omaka.
Neprijetni kot matematika na
vročem petkovo popoldne. Vztrajni
kot gripa. Kdo drug kot lumpi iz 3a!
Umaknite se, preden bo prepozno!

ISBN 978-961-91870-7-4

9 78961 91870 7
17.95 €

V zbirki Lumpi lumpasti je doslej izšlo pet knjig:

Lumpi iz 3. a

Spet lumpi iz 3. a

Lumpi iz 3. a in lumpi iz 3. b

Lumpi iz 3. a so romantični

in

Lumpi iz 3. a se ne dajo.

Njihove lumperije s tem še niso končane, saj sta dve novi knjigi že na poti v tiskarno!

Več o Lumpih lumpastih je mogoče izvedeti na:

www.tolovaj.com/vsebina/pravljice

in

www.pravljice.org.